

[Boligministeren.]

kan oplyse, at dette lovforslag selvfølgelig har været forelagt justitsministeriets lovkontor. Jeg kan også give hr. Christophersen tilsagn om, at jeg vil foranledige, at det formelle spørgsmål, som her er rejst, oversendes til justitsministeren.

Men jeg vil godt understrege, at formuleringen som sådan jo ikke ændrer i den realitet, der ligger bag, den realitet, som er formuleret i beretningen fra folketingets boligudvalg fra sidste samling, at de to partier, socialdemokratiet og SF, er enige om, at stillingtagen til denne forhøjelse skal ske, efter at vi har foretaget vurderinger af resultaterne af indførelsen af udlejningsbidraget på 1 pct. Men det er klart, at hvis der foreligger noget formelt ukorrekt her, så skal det bringes på plads, og jeg vil tage skridt til at oversende spørgsmålet til justitsministeriet.

Hr. Christophersen var, forstod jeg, lidt mere positiv i sin indstilling til udlejningsbidraget i den almennyttige sektor; jeg er enig i det synspunkt, som flere af ordførerne har givet udtryk for, at der er tale om en større grad af solidaritet i den almennyttige sektor, og at det er noget positivt, som vi herfra må tilstræbe at udvikle videre.

Jeg skal derefter gøre en bemærkning til spørgsmålet om, hvorfor midlerne fra udlejningsbidraget i den private udlejningsmasse ikke mere går i statens bygge- og boligfond, men i stedet for går i statskassen. Forklaringen ligger i de bemærkninger, jeg gjorde på et tidligere tidspunkt om, at der føres forhandlinger om at lade disse penge indgå i den samlede afgørelse af, hvorledes de fremtidige refusionsformer mellem stat og kommuner skal være, herunder hele diskussionen omkring bloktilskud m.v., som forhandles i øjeblikket. Hvorledes resultatet af forhandlingerne bliver, kan jeg selvfølgelig ikke sige noget om, men når pengene indgår i disse forhandlinger, ville det nok være lidt mærkeligt, hvis vi placerede dem i bestemte skuffer i forbindelse med dette lovforslag. Jeg kan dog sige til hr. Christophersen, at det ikke er ensbetydende med, at de 250 mill. kr., vi diskuterer så voldsomt i sidste samling, er forsvundet fra jordens overflade. Det er de ikke, og det skyldes jo, at de problemer, der skal løses ved hjælp af disse 250 mill. kr., ikke er forsvundet fra jordens

overflade. Det vil fremgå, når jeg på et senere tidspunkt får lejlighed til at fremsætte forslag om indeksreguleret finansiering, og i forbindelse dermed får vi formentlig en ny debat omkring beløbet på de 250 mill. kr.

Den foreslåede nedsættelse af bidraget i den almennyttige sektor fra 2 til 1 pct. har hr. Dahlgaard allerede gjort nogle bemærkninger om, nemlig at der er et hensyn at tage til den omstændighed, at de bidrag, som er pålignet i medfør af 1966-forliget, og som andrager 67 mill. kr., når den sidste forhøjelse kommer pr. 1. april næste år, fortsat vil eksistere. Jeg skal derudover sige, at et moment, som også har spillet ind i vore overvejelser i denne sag, er de beregninger, som vi fik frem i sidste samling, og yderligere beregninger, som vi i boligministeriet har udarbejdet i sommerens løb.

Jeg skal derefter vende mig til hr. Gudme. Jeg var meget glad for de bemærkninger, hr. Gudme gjorde om de positive sider af boligsikringsforslaget. Der er tale om en række meget væsentlige forbedringer, som jeg håber vi får et positivt samarbejde om i udvalget. Jeg forstod, at hr. Gudme var betænkelig ved pristalsreguleringen.

Hr. Gudme rejste spørgsmålet om, hvorvidt satsen på de 75 pct. af forskellen mellem lejen og grænsebeløbet, som maksimalt kan ydes i boligsikring, skal ændres. Jeg er selvfølgelig villig til, hvis det ønskes under udvalgsarbejdet, at foretage beregninger på det punkt, men jeg vil godt her i dag sige, at denne procentsats skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer i boligsikringsloven, herunder specielt nogle af de andre grænser, vi lægger ind: grænsen på de 20 pct. af husstandsindkomsten, som folk selv skal betale, grænsen på de 6.000 kr. og grænsen i toppen på de 16.000 kr. Disse ting skal i hvert fald ses i sammenhæng med, at vi har bevaret den samme procentsats, som vi havde tidligere.

Jeg kan bekræfte, at vi har foretaget en række beregninger omkring anvendelsen af objektive kriterier, og kan i hvert fald oplyse, at hvis vi skulle gå den vej, at vi gjorde boligsikringen indkomstskattepligtig, så ville vi i hvert fald i langt højere grad øse penge ud og derefter kræve dem ind igen i statskassen, end vi vistnok har set i nogen anden lovgivning. Derfor vil jeg advare imod, at man går for langt i den tankebane,